

Sygn. akt II Cz 479/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 15 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak

Sędziowie: SSO Marian Raszewski – spr.

SSO Wojciech Vogt

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej

z wniosku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko dłużnikom D. K. i S. K.

o świadczenie pieniężne

na skutek skargi dłużników na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim – P. K. w postaci odebrania zajętej ruchomości i oddania jej pod dozór osoby trzeciej podjętej w sprawie o sygn. akt Km 65/13,

w przedmiocie zażalenia dłużników

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w K.

z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt I Co 176/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. odrzucił zażalenie dłużników D. K. i S. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. z dnia 5 maja 2014 r., sygn. akt I Co 176/14, oddalającego skargę dłużników na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim P. K. w postaci odebrania zajętej ruchomości i oddania jej pod dozór osoby trzeciej podjętej w sprawie o sygn. akt Km 65/13 - z powodu jego niedopuszczalności.

Zażalenie na powyższe postanowienie wnieśli dłużnicy zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie.

Skarżący zarzucili zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisu art. 394 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że postanowienie w przedmiocie odebrania ruchomości i przekazania jej pod dozór innej osoby nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, a w konsekwencji błędne zastosowanie przepisu art. 370 k.p.c., jak również naruszenie przepisu art. 855 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 767⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 767 § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu wydane w wyniku rozpoznania skargi na czynności komornika przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie.

Z powyższego przepisu wynika, że przedmiotowe zażalenie nie przysługuje, gdy nie kończy postępowania w sprawie i nie jest wyszczególnione w punktach 1 – 12 przepisu art. 394 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jak również nie przewiduje jego przepis szczególny (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1998 r., III CZP 1/98, OSNC 1998, nr 10, poz. 153, oraz z dnia 20 listopada 2008 r., III CZP 107/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 139).

Nie każde postanowienie sądu rozstrzygające skargę na czynność komornika jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie - w rozumieniu regulacji art. 394 § 1 k.p.c. - jest postanowienie kończące sprawę jako całość. Należy więc przyjąć, że zaskarżalne zażaleniem będzie tylko takie postanowienie, które zakończy postępowanie egzekucyjne jako całość, a nie postanowienie rozstrzygające sprawę wpadkową, za którą uznać należy rozstrzygnięcie skargi na czynność komornika (M. G., Zaskarżalność postanowień sądowych rozstrzygających skargę na czynność komornika, R. 2002, nr 1, s. 63).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy uznać, że na czynność komornika w postaci odebrania zajętej ruchomości i oddania jej pod dozór osoby trzeciej przysługuje skarga z art. 767 k.p.c., jednak na postanowienie sądu o rozstrzygnięciu skargi w tym przedmiocie zażalenie nie przysługuje, co można wywnioskować a contrario z art. 767⁴ k.p.c. Wynika to faktu, że postanowienie sądu rozstrzygające skargę w tym przedmiocie nie kończy postępowania egzekucyjnego jako całości, nie jest wymienione w katalogu zawartym w art. 394 § 1 pkt 1-12 k.p.c., jak również jego zaskarżenie nie jest przewidziane w żadnym przepisie szczególnym.

W myśl art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuca zażalenie m.in. wówczas, gdy jest ono niedopuszczalne, a więc w szczególności zażalenie w stosunku do orzeczenia niepodlegającego zaskarżeniu tym środkiem.

Należy zatem uznać, że Sąd I instancji zasadnie odrzucił zażalenie dłużników na postanowienie o oddaleniu skargi na czynność komornika odebrania zajętej ruchomości i oddania jej pod dozór osoby trzeciej na podstawie wskazanych przepisów.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.